

Titel: Kapitel XXXIX.

Citation: "Kapitel XXXIX.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e25927/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Tvangsauktioner, ifølge Lovudkastet desangående fremtidig ikke skulle afholdes af nogen Retsbetjent.

§ 454 svarer til Udpantningslovens § 12, dog at 3 Ugers Fristen som alt oven for bemærket er forlænget til en 4 Ugers Frist. Derhos vilde de almindelige Regler, hvortil der i 2det Stykke henvises, bevirkte, at hvis Begrebet overstiger 400 Kr., vil det være at anlægge ved Landsret, og at derfor den pågældende i saa Fald næppe vil kunne opnå nogen Fordel ved ikke at benytte Ankeformens.

Endvidere bemærkes, at § 455 stemmer med Udpantningslovens § 13, naar undtages, at der efter „Omkostninger“ er udeladt Ordet „alminde“, hvilken Forandring er en Konsekvens af det i Udcastet fulgte almindelige Princip for Processomkostningers Ansættelse, jfr. § 113, 2det Stykke, samt at sidste Punktum i Udpantningslovens § 13 er udgaaet som Følge af, at den særegne Rettergangsmaade efter Forordningen 6te August 1824, til hvilken hin Bestemmelse knyttede sig, vil bortfalde efter Udcastet. Endelig fremhæves, at Udpantningslovens § 14 ikke er optagen i Udcastet, fordi man i det hele har fulgt den Grundaetning ikke at optage Gebyrbestemmelser i dette (jfr. Lovkast til L. om Retsafgifter Kap. V).

Kapitel XXXIX.

Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

Dette Kapitel adskiller sig alene derud fra det tidligere Forslags 7de Afsnit, 2den Afdeling II, at der i Slutningen af § 455 er optaget en med den herskende Praxis overensstemmende Regel om den Fremgangsmaade, en Fauthaver, der vil tage sit Pant til Betæglighed, har at følge.

I det hele opretholder Kapitlet den gældende Ret, idet den end indføres i det ny processuelle System og særlig undergives de samme Anke- og Kærerregler, der gælder for andre eksekutive Fogsforretninger. Dog forbeholdes ved Siden heraf den bestående Adgang til Regressionsmaal i første Instans. Den eneste nye særlige Regel, Kapitlet indeholder, er, at der sættes en 8 Ugers Frist for Anlæg af saadant Sagsmaal.

Sjette Afsnit.

De foreløbige Retsmidler.

Kapitel XL.

Arrest.

Det har i Kommissionen været Genstand for Overvejelse, om man ikke af Hensyn til de Misbrug af Arrestinstituttet, hvorover der ofte idages, burde undergive Adgangen til at gøre Arrest væsentlige Begrænsninger. Imidlertid har man, alt vel overvejet, fundet det rettest, ikke at fremkomme med Forslag i denne Retning, men at blive staaende ved det tidligere Forslags Regler om Arrestadgangen, hvilke — bortset fra en praktisk taget næppe meget betydningsfuld Udvidelse — stemme med den gældende Ret.

Hvad der navnlig har været afgørende for Kommissionen i saa Henseende, er følgende:

Den Begrænsning, hvorefter der kunde være Tale, maatte enten gaa ud paa at kræve en vis Grad af Bevis (f. Eks. Haandskrift) for Rigtigheden af den Fordring, for hvilken der ønskes Arrest, eller den maatte gaa ud paa, at Arrest kun skulde kunne gøres, naar der kunde oplyses særlige Grunde til at antage, at Debitor vilde unddrage sine Midler fra Kreditors Forfølgning.

En Begrænsning i førstnævnte Retning vilde imidlertid ikke hindre den almindeligste Art af Misbrug, nemlig at der for Fordringer, som i Virkeligheden ere gode, gøres Arrest, ikke af Frygt for, at Debitor ellers skulde foretage skadelige Dispositioner, men af ganske andre, Arrestens Hensigt egentlig uvedkommende Grunde.

En Begrænsning i sidstnævnte Retning vilde gøre det meget vanskeligt for en Kreditor nogen Sinds at opnå Arrest; men saaledes næsten helt at berøve Kreditor den tilsvarende Adgang til at få Sikkerhed, gaae formentlig ikke an, især da dansk Ret ikke i øvrigt hjemler Kreditor noget Middel til hurtigt at komme til sin Ret (Mahnverfahren ell. Egn.). Hertil kommer yderligere, at en saadan stærk Begrænsning af Arrestinstituttet indbragte til lige vilde indeholde en stærk Begrænsning af Adgangen til at få en Debitor erklæret